

36. U Gračanici smo ostali otprilike nedelju dana i nakon toga se vratili u Prištinu, ali vozila smo maskirali u šumi u Grmiji, gde smo uselili u nekoliko napuštenih albanskih kuća. Ubrzo nakon toga NATO nas je pronašao i počeo da nas bombarduje. Premestili smo se dublje u teritorij, u pravcu Prištine, kako bismo se sakrili u druge albanske kuće. Ušli smo u teritorij dva ili tri kilometra dalje i zauzeli još neke napuštene albanske kuće. Pre toga smo proverili područje da vidimo ima li civila – bilo nam je naređeno da civile na koje naidemo izbacimo iz kuća.
37. Kuće smo pretresali i bilo nam je rečeno da iz njih uzimamo municiju, oružje, albanski propagandni materijal, poput albanskih zastava, i bilo nam je, naravno, rečeno da krademo dragocenosti, npr. novac, zlato i srebro. Ukradena roba se predavala vođu vojne policije. Sećam se da bi svaki put kad bismo predali takvu robu oni napravili spisak stvari koje smo predali, ali u slučaju kad bismo im predavali zlatno prstenje, umesto da to evidentiraju kao zlato, napisali bi da se radi o žutom metalu.
38. Krajem marta 1999. komandant 52. bataljona vojne policije, major Stevo Kopanja, poslao je deo bataljona u Junik, selo smešteno nedaleko Dakovice. Osnovana je nova jedinica pod nazivom Jedinica za brze intervencije, sastavljena od dela 52. bataljona vojne policije, dela 72. specijalne brigade, dela 63. padobranske brigade, i ukupno je u njoj bilo 140-160 pripadnika koji su se izmenjivali na fleksibilan način. U Juniku smo bili smešteni u albanskim kućama koje smo zatekli prazne – naime, Junik je očišćen nekoliko meseci ranije. Na tom pograničnom području sva sela su bila očišćena već od leta 1998.
39. Naš zadatak u Juniku je bio da se borimo s UČK/OVK na pograničnom području nedaleko mesta Košare, tako da smo se u tom periodu intenzivno borili s UČK/OVK.
40. U aprilu 1999, dok smo još uvek bili u Juniku, komandant Kopanja je sazvao oficire i izdao im upute da treba se početi s čišćenjem tog područja od Albanaca. Komandant Kopanja je jasno rekao da sve albanske civile treba da pošaljemo prema Korenici, gde je čekao MUP sa spiskom imena terorista. Tada mi je postalo jasno da je reč samo o paravanu i da je jedina svrha operacije čišćenje tih sela. Nisam mogao da zamislim da će iko od OVK svojom voljom da ode u Korenicu i da neće da pobegne od naših snaga.
41. U operaciji su učestvovala sledeće jedinice: 63. padobranska brigada, deo 52. bataljona vojne policije i JSP (jedinica specijalne policije). Prvo selo koje smo zatvorili bilo je selo Dobroš i čišćenje se sprovodilo od tog sela do Korenice. Operacija je počela u 06:00 sati i trajala dva dana – završena je sledećeg dana u 17:00 ili 18:00 sati. Prošli smo kroz nekoliko sela, teško mi je reći koliko sela smo prošli jer smo ponekad nailazili na mesta s četiri kuće, nekad na mesta s 20, a nekad 40 kuća, a i nema se vremena da se sela broje ili da im se

dozna ime. Sećam se da je to bilo većinom katoličko područje, a mi smo delovali razmešteni u liniji koja se protezala otprilike tri kilometra. Sa JSP [REDACTED] povezali u liniju prema desnom boku, [REDACTED], razmešteni tako da smo opkoračivali put za Korenicu, a 63. brigada se nalazila levo od nas.

42. Prvoga dana operacije nailazili smo samo na civile, a ponekad bismo ulazili u sela koja su već bila prazna jer su civili verovatno videli dim i čuli mitraljeze i zbog toga već pobjegli. Minobacački vod se uvek nalazio dva ili tri kilometra iza nas u slučaju da nađemo na UČK/OVK. Sećam se da smo prvoga dana proterali na stotine albanskih civila; nakon njihovog odlaska, palili smo im kuće jer nam je to bilo naredeno. Lično nisam nikada zapalio nijednu kuću, ali moje kolege jesu; ja sam bio protiv toga jer sam smatrao da Srbi kasnije mogu preuzeti te kuće. Tokom operacije civili su nas molili da ih ne proterujemo; sećam se da nam je u prvoj kući u Dobrošu neki čovek rekao da mu je brat invalid i da ne može da hoda, na šta je [REDACTED] Saša Antić rekao da ga baš briga i naredio tim ljudima da napuste kuću. Prvoga dana čišćenja nisam bio svedok niti jednog ubistva.
43. Sećam se da smo toga dana naišli na jednog albanskog civila koji se krio u šumi i koji nam je rekao da je iz Skivjana. Povelili smo ga sa sobom i otišli u neko selo gde smo noćili. Kad smo stigli, izvukli smo meštane iz kuća na ulicu. [REDACTED] mi je rekao da civilima kažem na albanskom da nas se ne trebaju plašiti i da krenu prema Korenici. Tako je grupa od oko 50 civila, u kojoj je bilo muškaraca, žena, dece i staraca, u 18:00 sati krenula prema Korenici. Sećam se da je u tom selu bilo jedno malo dete, imalo je dve ili tri godine, bilo je uplašeno i plakalo je. To me dete podsetilo na moje dete, u džepu sam imao neku bombonu i rekao sam majci da mu je da. Detetu je bombona ispala iz usta i majka je podigla tu prljavu bombonu sa zemlje i vratila je natrag detetu u usta, toliko je bila prestravljena da ću se ja naljutiti što dete nije pojelo bombonu. Brže bolje sam otišao odatle, bio sam preosetljiv i nisam mogao da to gledam. Otišao sam u dvorište kuće da se na nekoliko minuta smirim i sklonim od svojih nadređenih i kolega, kako ne bi primetili da sam se uzrujao. [REDACTED] kapetan Antić je pitao civile ima li u selu pripadnika UČK/OVK, a oni su odgovorili da ih nema. Kapetan Antić je zatim izdvojio tri civila iz grupe i ostalima rekao da ćemo njih da zadržimo zajedno s onim kojeg smo pronašli u šumi, a ako se ništa ne desi tokom noći, da sledećeg jutra mogu slobodno da idu sa svojim porodicama.
44. Te noći se pucalo i poginuo je jedan vojnik iz našeg bataljona, a jedan je zbog teške situacije pucao sebi u nogu. Vatra je trajala nekoliko minuta i sledećeg jutra pronašli smo telo jednog uniformisanog pripadnika UČK/OVK naoružanog ručnim bacačem raketa. Jedina rana od vatrenog oružja koju sam na njemu video bila je ustrelna rana na glavi, između očiju. Kapetan Antić je zatim nekim [REDACTED] vojnika naredio da postave leš tog pripadnika UČK/OVK u sedeći položaj, da ga oslone leđima na zid, i da spale sve kuće u selu.

45. Kapetan Antić je četvorici albanskih talaca naredio da nose telo našeg poginulog vojnika na nekim improvizovanim nosilima, jer smo mi morali da nastavimo operaciju. Otišli smo zatim u sledeće selo, ne sećam se ni kako se ono zvalo. U središtu sela smo pronašli neki automobil kojim smo telo našeg poginulog vojnika i ranjenika odvezli u bolnicu u Dakovici. Kapetan Antić nam je naredio da četvoricu talaca smestimo u središte sela. Stupili smo u vezu s JSP, koji su nam se zatim ubrzo pridružili. U jednom trenutku jedan moj kolega je pitao taoce da li žele da produže s nama ili bi hteli da ih predamo JSP. Sećam se da su nas molili da ih ne predajemo JSP. Kapetan Antić /kao u originalu/ je tu četvoricu talaca predao JSP jer je komandant JSP tražio da ih se preda zato što su bili civili i njima se bavila policija. JSP je odvela taoce i napustila selo, a kad smo mi stigli do kraja sela, stali smo da bismo dopustili JSP da s naše desne strane stvore liniju. Komandant jedinice JSP je prozvao jednog od svojih oficira i čuo sam kad mu je rekao: "Ova četiri šupka su tvoja." Oficir je četvoricu talaca odveo u šumu, otprilike 20 metara od nas. Sećam se da je neko od naših pitao kapetana Antića šta će da se dogodi s taocima. Video sam u tom trenutku kako komandant JSP uzima motorolu i razgovora s oficijom kojem je predao taoce. Čuo sam kako komandant JSP podseća oficira da taocima skine s ruku plastične poveze. U tom trenutku sam pomislio kako će ih pustiti, ali to se nije dogodilo, minutu kasnije iz šume je dopro zvuk pucnjave. Video sam oficira kako se vraća, noseći u rukama plastične poveze. Delovao je zadovoljan i pred nama je rekao svom komandantu: "Bio sam previše pošten, dao sam im cigaretu, pušili su i plakali jer su znali šta će da se desi." Oficir se smešio dok je to govorio, nikada mu neću zaboraviti lice. Bio je debeo, nizak, s prosedom kosom i imao je četrdesetak godina. Ne znam kako se zvao, a ne znam ni ime komandanta JSP. Znam samo da je jedinica JSP bila iz Dakovice ili iz Prizrena.
46. Toga dana smo otišli u Korenicu gde sam očekivao da ću zateći civile, ali tamo nije bilo apsolutno ni jednog civila. Video sam samo velik broj policajaca iz JSP. Selo je gorelo, ali nisam video leševe na zemlji. U Korenici smo se ukrcali u civilni autobus i vratili se u Junik.
47. Dva ili tri dana kasnije poslali su nas natrag u Prištinu da tamo štitimo generala Lazarevića, nakon čega smo stavljeni pod komandu pukovnika Lalovića, čije ime ne znam, aktivnog vojnog lica VRS. Lalović je tvrdio da je tokom rata u Bosni bio načelnik bezbednosti generala Mladića.
48. Tokom boravka u Prištini bili smo razmešteni u Kosovskoj Mitrovici gde smo ostali 12 dana – zadatak nam je bio da zaustavimo dezertere 7. brigade i ne dopustimo im da se vrate u Srbiju. U tih 12 dana učestvovali smo u sukobima s UČK/OVK.

Nakon toga, ponovo smo se vratili u Prištinu, gde sam ja nastavio da radim na obezbeđenju generala Lazarevića. Nikada nisam s njim razgovarao o strateškim pitanjima jer sam ja [REDACTED] Lazarević je spavao u Gračanici, u kući neke srpske